

Proslov papeže Františka
k účastníkům 37. generální kapituly misionářů oblátů
3. října 2022

Milí bratři, dobrý den a vítejte!

Jsem rád, že se s vámi u příležitosti vaší generální kapituly mohu setkat. Děkuji generálnímu představenému – chudák, vzali jste ho z pouště a přivedli sem do Říma! – za jeho úvodní slova a přeji jemu i nové radě pokojnou a plodnou práci. Poděkujeme také představenému a radním, kteří svou službu právě ukončili.

Jste řeholní rodinou zasvěcenou evangelizaci a sešli jste se, abyste spolu rozlišovali budoucnost své misie v církvi a ve světě. Pro tuto kapitolu jste si zvolili velmi náročné téma, téma velmi podobné tomu, které bylo v církvi vybráno pro příští Svatý rok: „*Poutníci naděje v komuniu*“. Jde o téma, ve kterém je shrnuta vaše identita na všech cestách světa, kterému jste jako Ježíšovi učedníci a následovníci svého zakladatele sv. Evžena de Mazenod povolání přinášet evangelium naděje, radosti a míru. Jde o svět, kde to na jedné straně vypadá, že jsme dosáhli cílů, které se zdály být nedosažitelné, na straně druhé jde ale i dál o svět, který je otrokem sobectví a plný protivenství a rozdělení. Křik země a chudých, války a konflikty, které prolévají krev na lidské dějiny, tíživá situace miliónů migrantů a uprchlíků, ekonomika, která z bohatých dělá ještě bohatší a z chudých ještě chudší, to je jen několik rozměrů našeho kontextu, ve kterém může zažehnutý plamen naděje uchovat jen evangelium.

Vybrali jste si být *poutníky*, znovu objevit a žít skutečnost těch, kdo putují tímto světem po boku mužů a žen, chudých a těch, kteří jsou tady na zemi poslední, a ke kterým vás Pán posílá, abyste jim hlásali jeho Království. I váš zakladatel byl u počátků vaší řeholní rodiny putující, když se se svými prvními druhy vydával po vesnicích rodného Provensálska a kázal lidové misie, a přiváděl tak k víře chudé, kteří byli opuštěni i samotnými služebníky církve. Je to vždy tragédie, když služebníci církve opustí chudé.

Poutníci a putující (doslova „ti, kteří chodí po cestách“), stále připraveni odejít jako Ježíš a jeho učedníci v evangeliu. Jako misijní kongregace jste v církvi přítomni v 70 zemích

světa. A této církvi, kterou vás váš zakladatel učil milovat jako svou matku, nabízíte misijní elán a svůj život tím, že se účastníte jejího pravého exodu k periferiím světa, který Bůh tak miluje, a tím, že žijete charisma, které vás vede k těm nejbližším, nejchudším, k těm, ke kterým se jiní nedostanou. A tím, že po těchto cestách kráčíte s láskou a věností, prokazujete církvi, milí bratři, velkou službu.

Zaslechli jste volání k tomu, abyste znovu objevili svou totožnost kněží a bratří sjednocených závazky řeholního zasvěcení. Jako *poutníci naděje* kráčíte spolu se svatým Božím lidem a věrně prožíváte své misijní povolání spolu s laiky a mladými lidmi, kteří v církvi sdílejí charisma vašeho zakladatele sv. Evžena a kteří si přejí být aktivní součástí vaší misie. Svatý Evžen vás naučil dívat se na svět očima ukřižovaného Spasitele, na svět, pro jehož spásu zemřel na kříži.

Tématu *naděje* se už věnovaly i některé vaše předcházející generální kapituly, když jste vnímali povolání svědčit o této ctnosti ve světě, který ji, jak se zdá, ztratil a který zdroj štěstí hledá jinde. Být misionáři naděje znamená dokázat číst znamení její přítomnosti skryté ve všedním životě lidí. Učit se rozpoznávat naději mezi chudými, ke kterým jste posláni a kteří ji jsou schopni často nalézat i v těch nejtěžších situacích. Nechat se evangelizovat chudými, které evangelizujete: oni vás učí cestě naděje pro církve a pro svět.

Chcete ale být svědky naděje *v komunii*. Komunio je dnes výzvou, na které závisí budoucnost světa, církve a řeholního života. Abyste byli misionáři komunie, musíte ho žít především mezi sebou, ve svých komunitách a vzájemných vztazích a pak ho rozvíjet ve vztazích se všemi bez výjimky. Často jste během probíhající kapituly odkazovali na cestu, kterou se církve teď vydala a která znovu objevuje krásu a důležitost toho, že kráčíme společně. Vybízím vás k tomu, abyste byli šířiteli komunie skrze skutky solidarity, blízkosti, synodality a bratrství se všemi. Ať je vám v tom příkladem milosrdný Samaritán z evangelia, ať je vám pobídkou stávat se blízkými každému člověku s tou láskou a něhou, které ho vedly k tomu, aby se ujal okradeného a zraněného člověka (*srv. Lk 10,29*). Stávat se blízkým je každodenní prací, protože sobectví nás vtahuje do sebe samých, stahuje nás dolů, zatímco stávat se blízkým znamená vycházet.

Během probíhající kapituly jste také často zdůrazňovali svůj *závazek vůči společnému domovu/domu* a snažili jste se ho vtělit do konkrétních rozhodnutí a činností. Povzbuzuji vás k tomu, abyste v tomto směru pracovali i nadále. Naše matka země nás sytí, aniž by za to od nás cokoliv požadovala; je na nás, abychom pochopili, že v tom ale nemůže pokračovat, pokud se i my nezačneme starat o ni. Jde o rozměry obrácení, ke kterému nás Pán neustále volá. Vrátit se k společnému Otci, vrátit se k pramenům, vrátit se k první lásce, která vás přiměla zanechat všeho a následovat Ježíše: to je duše zasvěcení a misie!

Váš zakladatel, *charisma*, které vám předal, a jeho *misijní vize* musí být a nadále i zůstat body, ke kterým se budete ve svém životě a práci vracet jako k bodům styčným, abyste mohli být zakořeněni ve svém misijním povolání, zvláště tím, že budete žít zakladatelův odkaz skrze vzájemnou lásku mezi sebou navzájem a skrze horlivost pro spásu člověka. To je střed vaší misie a tajemství vašeho života, a právě proto vás církev ještě i dnes potřebuje. Ať je uprostřed rozlehlého misijního pole, kterým je celý svět, Ježíš vaším vzorem, jako jím byl pro sv. Evžena. Ten se jednoho dne před ukřižovaným Spasitelem rozhodl nabídnout svůj vlastní život, aby všichni, zvláště chudí, mohli zakusit tutéž Boží lásku, která ho znovu přivedla na cestu víry.

Letos jste slavili památku zvláštní milosti, které se sv. Evženovi dostalo před dvěma sty lety, když v kostele Misie v Aix-en-Provence stál před sochou P. Marie Neposkvrněné. To pro vás může být novým pozváním k tomu, abyste si Marii vzali jako svého druha na cestu, aby vás na vaší pouti stále doprovázela. Maria poutnice, Maria na cestě, Maria, která v rychlosti vstala a vydala se sloužit. Poté, co řekla Bohu skrze archanděla Gabriela své ano, vydala se ve spěchu za svou sestřenicí Alžbětou, aby s ní sdílela svůj dar a také aby jí mohla posloužit. I v tom ať je Maria vzorem pro váš život a vaši misii.

Milí bratři, přeji vám dobré zakončení kapituly a doprovázím vás svou modlitbou. Ze srdce žehnám vám i vašim spolubratřím, zvláště nemocným, křehkým a těm, kteří jsou v tuto chvíli v těžkostech. A i vás prosím, abyste se modlili za mě. Děkuji!